

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/120/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212827
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6912212827.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., 811 09 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. splnomocnenou advokátskou kanceláriou: Fridrich Paľko, s. r. o., 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, 813 11 Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu zo dňa 13. 12. 2013 proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 6C/170/2012-47 zo dňa 22. 10. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

V odôvodnení uviedol, že žalobca dňa 22. 10. 2013 podal návrh na zrušenie pojednávania a navrhol prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. c) OSP a to až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jeho ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Má za to, že námietka porušenia nestrannosti je dôvodná. Ním označené skutočnosti sú takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z pojednávania a rozhodovania vecí. Rozhodnutie krajského súdu hodnotí ako nesprávne, zakladajúce zásah do jeho základných práv a preto podal sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky.

Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 109 ods. 1 OSP a § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Uviedol, že o námietke zaujatosti rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici. Má za to, že samotná skutočnosť, že navrhovateľ s rozhodnutím nie je spokojný a podal sťažnosť na ústavný súd, nie je dôvodom na prerušenie konania. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11. 03. 2013 keď v obdobnej veci týkajúcej sa tých istých účastníkov ako v tejto veci Najvyšší súd uviedol, že možno vylúčiť z pojednávania a rozhodovania vecí sudcu len celkom výnimočne a to len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektivitu, nezaujatosti a spravodlivosti. Subjektívny názor účastníka nezakladá ešte bez ďalšieho dôvodu pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodnutia. Najvyšší súd aj v iných veciach vyslovil právny názor, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má pojednávať a rozhodovať vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (uznesenie NS SR č. k. Nc/14/2010 zo dňa 31. 05. 2010).

Proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca. Uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. f) OSP. Uviedol, že súd v napadnutom rozhodnutí nekonkretizuje, neodôvodňuje prečo sa v čase rozhodovania domnieval, že neboli splnené podmienky pre prerušenie konania. Rozhodnutie je nepreskúmateľné. Zo zásady spravodlivého súdneho konania vyplýva potreba, aby odôvodnenie výroku súdneho rozhodnutia o

otázke neprerušenia konania zodpovedalo požiadavke preukázania skutočností vypovedajúcich o možnosti pokračovať v konaní a to mimo rozumných pochybností. Súd musí posudzovať procesné návrhy účastníkov podľa ich obsahu a nie podľa času, kedy boli na súde uplatnené. Žalobca nesúhlasí s tvrdením súdu, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami. V čase podania návrhu na prerušenie konania súd disponoval ústavnou sťažnosťou a mal poznať jej obsah a dôvody. Žalobca riadne a včas požiadaval o prerušenie konania. Poukázal na ust. § 15 OSP. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na právny názor Krajského súdu v Trnave v rozhodnutí vydanom v konaní sp. zn. 11NcC/46/2012. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Princíp zákonného sudcu treba pokladať za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci. Procesný postup, v ktorom o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, prípadne súd zriadený v súlade so zákonom je nezlučiteľný s garanciami vyplývajúcimi z čl. 48 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Právo na nestranného sudcu je súčasťou práva na spravodlivý proces. Žiadal uznesenie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd vec v medziach daných ust. § 212 ods. 1 OSP prejednal a rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1 OSP potvrdil z týchto dôvodov.

Okresný súd návrh žalobcu na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd zamietol. Okresný súd teda pred rozhodnutím vo veci samej skúmal či sú splnené podmienky pre prerušenie konania na základe návrhu žalobcu. V návrhu na prerušenie konania žalobca uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Rimavská Sobota nie sú z prejednávania veci vylúčení. Rozhodnutím krajského súdu podľa žalobcu bolo zasiahnuté do jeho základných práv a to konkrétne základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, to znamená práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu a práva na prerokovanie veci nestranným súdom.

Účastník môže navrhnúť prerušenie konania s poukazom na ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. V takýchto prípadoch súd prerušuje konanie, pokiaľ rozhodnutie súdu závisí na takej otázke, ktorú súd ako predbežnú otázku riešiť nesmie (viď úplné znenie § 109 ods. 1 písm. b) OSP). Pokiaľ položená otázka nebola príslušným orgánom právoplatne rozhodnutá, musí súd konanie prerušiť a za tým účelom vyčkáť na rozhodnutie príslušného orgánu. Toto rozhodnutie bude základom ďalšieho rozhodnutia všeobecného súdu. V tomto prípade dokonca ak nie je takéto konanie o predbežnej otázke začaté, súd dáva podnet na jeho začatie.

Prerušenie konania podľa citovaného konania však nemožno rozširovať na prípady, keď namietanú otázku už vyriešili všeobecné súdy a prerušenie konania by malo slúžiť iba k tomu, aby sa konanie pretiahlo tak dlho, pokiaľ nebude o navrhovanej otázke rozhodnuté na základe mimoriadneho opravného prostriedku alebo dokonca rozhodnutia ústavného súdu s tým, že by na základe mimoriadneho opravného prostriedku alebo rozhodnutia ústavného súdu bola už súdom vyriešená otázka rozhodnutá inak. Takýmto postupom by bol jednoducho negovaný zákonný postup všeobecných súdov. Všeobecné súdy pri vznesení takejto požiadavky na prerušenie konania by prakticky nikdy nemohli konať až do rozhodnutia ústavného súdu, prípadne dokonca Európskeho súdu (ad absurdum).

Nie je teda daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, ako to vyplýva z uznesení Ústavného súdu SR a to v skutkovo a právnej totožnej veci (napr. vo veci sp. zn. I. ÚS 89/2013, I. ÚS 92/2013). Okresný súd teda dospel k správne názoru, že neexistuje dôvod na prerušenie konania, ani podľa § 109 ods. 2 písm. c), OSP,

pretože neprebíha konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žiadna z odvolacích námietok žalobcu nebola uplatnená dôvodne, odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti žalobcu, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresného súdu, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu toho ktorého okresného súdu. Ústavný súd sťažnosti žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci prerokovať a rozhodnúť takú vec (napr. v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 89/2013, I. ÚS 92/2013) s odôvodnením, že o veci napriek rozhodnutiu nadriadeného súdu rozhoduje sudca, ktorý by mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z prejednávania vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa OSP a Ústavný súd nemá právomoc preskúmavať námietky sťažovateľa, že vo veci rozhodol nezákonný sudca.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd nadriadený o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/170/2012 rozhodol uznesením č. k. 41NcC/15/2012-8 zo dňa 10. 10. 2012 tak, že zákonná sudkyňa JUDr. Adriana Dulovičová nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Uznesenie bolo žalobcovi doručené dňa 08. 11. 2012 (č. l. 11 spisu).

Okresný súd teda dospel k správne názoru, že v súdnej veci neexistoval dôvod na prerušenie konania. Odvolací súd uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd záverom ešte poukazuje, že ani skutočnosť, na ktorú poukázal žalobca v odvolaní, že v obdobných prípadoch iné nadriadené súdy v právne a skutkovo zhodnej veci vylúčili všetkých sudcov príslušného súdu, nie je dôvodom na prerušenie konania. Z dôvodu, že v konaní už bolo uznesením krajského súdu rozhodnuté o nevylúčení zákonného sudcu, toto je právoplatné, teda záväzné pre účastníkov v predmetnom súdnom konaní.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.